

при малозначності правопорушення (ст. 22 КУпАП). Така практика нівелює основні завдання Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції» та призводить до порушення вимог ст. 22 цього Закону щодо звільнення правопорушників із обійманих посад. Враховуючи викладене, вважаємо за необхідне вне-

сення відповідних змін до статей 21, 22 КУпАП. Крім того, доцільно внести зміни до ст. 257 КУпАП щодо встановлення особливого порядку розгляду та визначення підсудності для окремих категорій суб'єктів відповідальності за корупційні правопорушення, з метою унеможливлення їх впливу на рішення судів.

Список використаної літератури

1. Про засади запобігання і протидії корупції : закон України від 7 квіт. 2011 р. № 3206-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 40. – Ст. 404.
2. Про боротьбу з корупцією [Електронний ресурс] : закон України від 5 жовт. 1995 р. № 356/95-ВР. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/356/95-%D0%B2%D1%80>.
3. Про організацію діяльності органів прокуратури у сфері запобігання і протидії корупції [Електронний ресурс] : наказ Генерального прокурора України від 21 черв. 2011 р. № 10гн. – Режим доступу: http://www.gp.gov.ua/ua/file_downloader.html?_m=fslib&_t=fsfile&_c=download&file_id=151879.
4. Звіт про результати проведення заходів щодо запобігання і протидії корупції у 2011 році [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.zhitomir-region.gov.ua/doc/korupciya/kor_stan6.pdf.
5. Інформація спеціально уповноваженого суб'єкта у сфері протидії корупції [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.guboz.gov.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=4&news=2854.
6. Ринажевський Б. М. Військової служби правопорядку : монографія / Б. М. Ринажевський. – Х. : ХНУВС, 2010. – 338 с.

Надійшла до редколегії 15.11.2012

ШАТРАВА С. А. ДЕЯТЕЛЬНОСТЬ СПЕЦИАЛЬНО УПОЛНОМОЧЕННЫХ СУБЪЕКТОВ В СФЕРЕ ПРОТИВОДЕЙСТВИЯ КОРРУПЦИИ: ВОПРОС НЫНЕШНЕГО ВРЕМЕНИ

Исследована деятельность специально уполномоченных субъектов, которые непосредственно осуществляют в пределах своей компетенции мероприятия относительно выявления, прекращения и расследования коррупционных правонарушений и предложены пути совершенствования их деятельности.

SHATRVA S. ACTIVITY OF THE SPECIALLY AUTHORIZED SUBJECTS IN THE FIELD OF COUNTERACTION TO CORRUPTION: QUESTION OF PRESENT TIME

Activity of the specially authorized subjects that directly carry out measures in relation to an exposure, stopping and investigation of corruption offences within the limits of their competence is researched and the ways of perfection of their activity are offered.

УДК 342.5(477)

В. С. ШЕСТАК,

кандидат юридичних наук,

завідувач кафедри теорії та історії держави і права

Донецького державного університету управління

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ВІДНОСИНИ У МЕХАНІЗМІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ КУЛЬТУРНОЇ ФУНКЦІЇ ДЕРЖАВИ

З урахуванням сучасних підходів до розуміння реалізації державою взятих на себе обов'язків надано характеристику та проаналізовано особливості адміністративно-правових відносин як частини механізму адміністративно-правового забезпечення реалізації культурної функції держави.

Реалізація культурної функції держави, забезпечення якої відбувається завдяки відповідному адміністративно-правовому механізму, за своїм змістом характеризується як здійснення держав-

но-владних повноважень уповноваженими органами держави та їх посадовими особами під час адміністративно-правового регулювання суспільних відносин, які виникають у цій сфері. Як

наслідок такого правового впливу ми маємо справу з сукупністю різних за своїм характером та змістом правовідносин, виникнення яких обумовлено дією механізму адміністративно-правового забезпечення вказаної функції держави.

З цього приводу слід відзначити, що в контексті пошуку шляхів та форм подальшого вдосконалення діяльності державних органів та їх посадових осіб із забезпечення реалізації культурної функції держави питання опрацювання форми, змісту та структури правовідносин у цій сфері стають дедалі більш актуальними. Варто погодитися з думкою, що адміністративно-правові відносини здатні визначати рівень реального використання громадянами своїх прав і свобод, висвітлювати рівень їх довіри до державної влади і органів державного управління [1, с. 177]. Відповідно як актуальне завдання правової науки нами відзначається необхідність дослідження та встановлення особливостей правових відносин у механізмі адміністративно-правового забезпечення реалізації культурної функції держави, де отримані результати безпосередньо можуть бути використані для подальшого вдосконалення здійснення державою вказаної функції.

Дослідженню адміністративно-правових відносин, у тому числі і в різних сферах державного управління, в науці адміністративного права було присвячено чимало праць вчених; зокрема їх досліджували В. Б. Авер'янов, О. Ф. Андрійко, Ю. П. Битяк, В. В. Богущкий, В. М. Гаращук, С. В. Ківалов, В. К. Колпаков, О. В. Кузьменко, О. Ю. Оболенський, А. Ф. Мельник, В. Я. Малиновський, Ю. М. Стариков, О. І. Харитонова, Ф. Д. Фіночка та ряд інших вчених. Однак, як свідчить узагальнення та аналіз останніх тенденцій розвитку наукових досліджень, є всі підстави для висновку, згідно з яким одним із перспективних напрямків наукового пошуку у сфері адміністративного права стає дослідження окремих відносно самостійних предметів та явищ, які охоплюються правовим впливом даної галузі права. Саме тому ми підкреслюємо, що виникає потреба з урахуванням загальнотеоретичних напрацювань щодо адміністративно-правових відносин провести окреме дослідження їх існування в механізмі адміністративно-правового забезпечення реалізації культурної функції держави як особливого явища відносно загального поняття «адміністративно-правові відносини», що і обумовлює мету нашої статті.

Розпочати дослідження варто зі з'ясування того, як у сучасному адміністративному праві розуміють поняття «адміністративно-правові відносини», яке відіграє роль загального поняття, на ґрунті якого ми отримуємо можли-

вість дослідити такий їх різновид, як адміністративно-правові відносини, що виникають у зв'язку із дією механізму адміністративно-правового забезпечення реалізації культурної функції держави. Так, якщо узагальнити точки зору з приводу поняття «адміністративно-правові відносини» деяких науковців, зокрема В. Б. Авер'янова, В. К. Колпакова, О. В. Кузьменка, О. І. Харитонової, Ф. Д. Фіночка, Ю. М. Старилова, то можна відзначити, що, як правило, в науці адміністративного права відсутні істотні розбіжності щодо розуміння сутності та змісту формулювання визначення аналізованого поняття [1, с. 178; 2, с. 34; 3, с. 6; 4, с. 22; 5, с. 40]. Враховуючи позиції зазначених науковців, пропонуємо власний погляд на визначення цього поняття, який би певним чином мав узагальнюючий характер щодо формулювань, наведених указаними авторами.

Так, ми вважаємо, не претендуючи на вичерпність, оскільки в межах однієї статті вказане питання важко розкрити в тому обсязі, якого воно потребує, що під адміністративно-правовими відносинами слід розуміти врегульовані нормами адміністративного права суспільні відносини управлінського характеру, обумовлені існуванням об'єктів публічного (в основному – державного) управління, які виникають, розвиваються та припиняють своє існування між представниками держави та іншими суб'єктами адміністративного права шляхом реалізації ними їх повноважень або суб'єктивних прав та виконання юридичних обов'язків, встановлених і гарантованих державою.

Слід наголосити на тому, що відповідно наведеного визначення сутність адміністративно-правових відносин можна характеризувати за допомогою такої умовної формули: суспільні відносини – адміністративно-правова норма – суб'єкт адміністративного права – реалізація прав та виконання обов'язків. Компоненти даної формули можна умовно поділити на два взаємопов'язаних блоки, які б відображали внутрішній (сутнісний) та зовнішній (формальний) аспекти адміністративно-правових відносин. До внутрішнього, як ми вважаємо, слід віднести суспільні відносини та реалізацію прав і виконання обов'язків, а до зовнішнього – адміністративно-правові норми та суб'єктів адміністративного права. Відзначимо, що таке парне існування вказаних явищ вказує на можливість виділення значення кожного з блоків, а відповідно його окреме дослідження, результати якого будуть використані під час опрацювання заходів щодо вдосконалення механізму адміністративно-правового регулювання суспільних відносин.

Так, зовнішній блок має значення засобу регулювання (норма права) та засобу трансляції (реалізації) бажаного результату в суспільні відносини (суб'єкти). У свою чергу, внутрішній блок має значення середовища (об'єкта), на яке здійснюється вплив, а також результату регулювання (не просто зв'язки між суб'єктами, а впорядкована реалізація прав та виконання обов'язків).

З наведених блоків, що певним чином належать до елементів структури правовідносин, як ми вважаємо, специфіка сфери культури найбільше втілюється в об'єкті та обумовлених його існуванням суб'єктивних правах і юридичних обов'язках суб'єктів правовідносин. Відповідно, сприяючи забезпеченню правовідносин у сфері культури, держава основну увагу повинна приділяти саме цим явищам (потреби, блага, цінності, суб'єктивні права осіб), а сам механізм адміністративно-правового забезпечення реалізації культурної функції держави, форми та методи впорядкування правовідносин у даній сфері повинні враховувати специфіку цих правових явищ та відповідати сучасним поглядам на роль та функції держави.

Такий підхід дає можливість розглядати адміністративно-правові відносини як певну взаємодіючу систему, яка виникає в результаті дії механізму адміністративно-правового забезпечення реалізації відповідної функції держави. Вказаний висновок щодо блоків адміністративно-правових відносин та їх складу в цілому відповідає тим уявленням щодо структури правових відносин, які існують у правовій науці [6, с. 348]. Це обумовлено тим, що, як цілком слушно вказано в літературі, будучи різновидом правових відносин, адміністративно-правові відносини мають такі ж самі ознаки, як останні [5, с. 40; 7, с. 16], у тому числі і в частині їх структури. Ми лише дещо по-іншому характеризуємо це явище, показуючи його як співвідношення об'єкта – наслідку та засобів впливу – реалізації.

З наведеного можна зробити висновок, що особливості адміністративно-правових відносин у механізмі адміністративно-правового забезпечення реалізації культурної функції держави будуть виявлятися та відображатися саме в таких аспектах. Ще раз укажемо, що такими аспектами є суспільні відносини у сфері культурного життя суспільства – адміністративно-правова норма, що їх регулює, – суб'єкти адміністративного права, які діють у даній сфері, – реалізація суб'єктами прав та виконання ними обов'язків; але, як вище підкреслено, специфіка сфери культури найбільше втілюється в об'єкті та обумовлених його існуванням суб'єктивних

правах і юридичних обов'язках суб'єктів правовідносин.

Окремо зупинимося на характері досліджуваних правовідносин як різновиду адміністративно-правових відносин. У цьому контексті слід звернути увагу на те, що останнім часом у науці адміністративного права з'являються точки зору, які, на наш погляд, обумовлені зміною конституційних засад побудови відносин особи та держави, тією роллю, яку сучасна держава бере на себе. Це, насамперед, утілюється у відході від концепції адміністративних відносин як суто управлінських відносин. У цьому контексті слушно вказують, що сучасна парадигма державного управління пов'язана із регулюванням саме відносин між органами державного управління і приватними особами [8, с. 6]. Такі взаємовідносини у формі публічно-сервісних відносин, як ми вважаємо, повинні мати місце під час реалізації культурної функції держави.

Отже, враховуючи наведене щодо сучасного розуміння характеру адміністративно-правових відносин, зробимо певне коригування запропонованого вище визначення-узагальнення поняття «адміністративно-правові відносини», оскільки визнана нами концептуальна зміна того, як повинні відбуватися «відносини між органами державного управління і приватними особами», суттєво позначається на самому розумінні даного поняття, а саме воно потребує опрацювання із урахуванням нових підходів до розуміння реалізації державою взятих на себе перед людиною обов'язків.

Відповідно скориговане визначення викладемо в наступному вигляді: адміністративно-правові відносини – це врегульовані нормами адміністративного права суспільні відносини публічно-сервісного характеру, обумовлені існуванням потреб та інтересів приватних осіб, які виникають, розвиваються і припиняють своє існування між представниками держави та іншими суб'єктами адміністративного права переважно шляхом забезпечення з боку представників держави суб'єктивних прав приватних осіб, встановлених і гарантованих державою.

У цьому контексті наведене загальне визначення ми можемо застосувати до характеристики адміністративно-правових відносин у механізмі адміністративно-правового забезпечення реалізації культурної функції держави.

Як ми вважаємо, в запропонованому вище формулюванні більш повно відображено характер тих відносин, що визначаються специфікою культурних потреб суспільства, а також особливості їх забезпечення з боку держави. Те, що діяльність державних органів із забезпечення реалізації культурної функції держави

має специфіку своєї реалізації в частині способів та методів впливу, визнається в адміністративній науці. Наприклад, В. Я. Малиновським звернуто увагу на те, що структура державного управління в культурній сфері в умовах ринку потребує удосконалення, зокрема шляхом зменшення адміністративного впливу держави [9, с. 159–160]. Подібну точку зору, яку ми також підтримуємо, висловлює Н. С. Фесенко, зазначаючи, що необхідно запровадити державно-громадську модель управління у сфері культури, яка ґрунтується на принципах децентралізації і демократизації управління, поєднує елементи державного і громадського управління, забезпечує максимальне залучення громадських структур, неурядових організацій до вироблення та прийняття обґрунтованих, узгоджених управлінських рішень з урахуванням культурних запитів усіх суб'єктів культурної діяльності і сприяє оптимізації державної політики у сфері культури [10, с. 416].

Отже, науковці та практики прямо визначають характер правовідносин у цій сфері як такий, що переважно заснований на інших, ніж «влада – підпорядкування», методах забезпечення та впорядкування зазначених відносин. Такий підхід відображає ту сутність культури, яку вона має в сучасному суспільстві. Щодо цього аспекту не можна не погодитися із М. О. Кравцовим, який охарактеризує культуру як «кінцевий продукт» розвитку будь-якого народу, його безсмертну душу, а усі досягнення політичної організації – це лише «побічний продукт» виробництва культурних досягнень [11, с. 236–247]. Якщо прийняти такий погляд на культуру, важко собі уявити, як «безсмертна душа» може регулюватися імперативними методами, бути підкорена владі. Ми вважаємо, що це неможливо за жодних обставин. Така, може, дещо публіцистична трактовка культури, хоча і образно, але дуже точно відображає сутність цього явища, тим самим підтверджуючи доцільність підходу, який орієнтований на те, що впорядкування відносин у сфері культури повинно здійснюватися на ґрунті підходу «потреба – забезпечення», а самі адміністративно-правові відносини, які виникають під час забезпечення реалізації культурної функції держави, повинні мати публічно-сервісний характер.

Дослідивши аспект загальної характеристики поняття «адміністративно-правові відносини», наведемо їх основні ознаки, що відрізняють їх від інших правовідносин, які виникають в інших галузях права. Їх встановлення здійснимо з урахуванням аналізу точок зору науковців з приводу цього питання (С. В. Ківалова, В. К. Колпакова, О. В. Кузьменко, Ф. Д. Фіноч-

ка, О. І. Харитонові) [2 с. 70–71; 7, с. 17; 5, с. 43–44; 4, с. 22], а отримані результати розкриємо на прикладі адміністративно-правових відносин, які виникають у зв'язку із дією механізму адміністративно-правового забезпечення реалізації культурної функції держави. Так, урахування вказаних точок зору науковців дозволяє нам виділити наступні ознаки вказаних відносин:

- це соціальні за своєю природою відносини, які обумовлені необхідністю задоволення культурних потреб та інтересів суспільства, груп осіб, окремої особи;

- вони виникають на ґрунті норм адміністративного права як результат нормативно-правового регулювання цих відносин з боку держави;

- одним із суб'єктів таких відносин є представник держави, який наділений державно-владними повноваженнями з реалізації культурної функції держави;

- це особливі відносини між їх учасниками, які виникають у зв'язку із вчиненням представниками держави дій управлінського і, як нами було доведено, публічно-сервісного характеру;

- вони врегульовані за допомогою комплексу правових методів, де останнім часом відбувається зміна пріоритету з методу «влада – підпорядкування» до підходу «потреба – забезпечення»;

- порушення однією зі сторін своїх обов'язків зумовлює її відповідальність не перед іншою стороною, а перед державою в особі її компетентних органів;

- вирішення правового спору між сторонами адміністративно-правових відносин може відбуватися як у позасудовому, так і в судовому порядку.

Отже, аналіз наведених ознак свідчить про те, що в них також простежуються виділені нами два взаємопов'язаних блоки, які відображають внутрішній (сутнісний) та зовнішній (формальний) аспекти адміністративно-правових відносин (суспільні відносини, реалізація прав та виконання обов'язків, адміністративно-правові норми, суб'єкти адміністративного права). Це, на наш погляд, обумовлено єдиною природою появи правовідносин та їх структури, а також способів їх впорядкування. Однак, з іншого боку, виявлення вказаних блоків у наведених відмінних ознаках (особливостях) адміністративно-правових відносин дає можливість виявити змістовне наповнення кожного з блоків як виключно таких, що притаманні саме адміністративно-правовим відносинам, у тому числі і тих відносин, які виникають у зв'язку із дією механізму адміністративно-правового

забезпечення реалізації культурної функції держави.

Таким чином, отримані вище результати щодо характеристики адміністративно-правових відносин та їх визначальних особливостей ми можемо використати для розкриття питання про визначення місця адміністративно-правових відносин у механізмі адміністративно-правового забезпечення реалізації культурної функції держави.

На нашу думку, з вищенаведеного зрозуміло, що адміністративно-правові відносини, у тому числі й ті, які виникають у зв'язку із дією механізму адміністративно-правового забезпечення реалізації культурної функції держави, нерозривно пов'язані із самим цим механізмом. Так, вони не тільки є наслідком його дії, з точки зору того, що саме завдяки цьому механізму відбувається їх впорядкування. Вбачається, що вони певним чином із ним взаємодіють, і характер їх взаємодії, на якому ми акцентували увагу, розкриваючи поняття адміністративно-правових відносин, дає підстави вважати, що ці відносини є його частиною.

Такий висновок у цілому підтверджується позиціями вчених з приводу поняття та складу механізму правового регулювання, окремим виявом якого є механізм адміністративно-правового забезпечення реалізації культурної функції держави. Так, у юридичній науці під механізмом правового регулювання розуміють, як правило, узяті в єдності систему правових засобів (наприклад, адміністративно-правових), способів і форм, за допомогою яких здійснюється правовий вплив на суспільні відносини (зокрема у сфері адміністративного права), а до його складу, зокрема, включають принципи та норми права, нормативні акти; правовідносини, суб'єктивні права і юридичні обов'язки; акти безпосередньої реалізації прав і обов'язків; акти тлумачення та застосування норм права [6, с. 498–499; 12, с. 153; 13, с. 42; 14, с. 30–35]. Отже, вчені включають до його складу правовідносини як окремий складник.

Ми повністю підтримуємо позицію О. Ф. Скакун, яка вважає, що правовідносини – це необхідний елемент механізму правового регулювання, важливий ступінь здійснення програм, закладених у нормах права, бо в правовідносинах індивідуалізуються положення відповідної правової норми, конкретизуються суб'єктивні юридичні права і обов'язки певних суб'єктів, їх повноваження і юридична відповідальність [6, с. 500–501]. Відповідно можна вести мову про те, що як складова частина механізму правового регулювання взагалі і такого його різновиду, як механізм адміністративно-правового забезпе-

чення реалізації культурної функції держави, правовідносини включають у себе та характеризують момент реалізації цього механізму, переведення можливості правового регулювання в дійсне упорядкування суспільних відносин, які отримують власну правову форму існування. Вони також є формою конкретизації суб'єктивних прав та юридичних обов'язків суб'єктів, зокрема суспільних відносин щодо забезпечення державою культурних потреб особи, але як частина цього механізму, що має власну специфіку та особливості, правовідносини не можуть не впливати на сам правовий механізм. У цьому, на наш погляд, виявляється взаємозв'язок та взаємозалежність правових явищ, що є відображенням такої істотної властивості права, як його системність [15, с. 11–12].

Підсумовуючи викладене щодо визначення місця та ролі адміністративно-правових відносин у механізмі адміністративно-правового забезпечення реалізації культурної функції держави, можемо зробити наступні **висновки**:

- такі відносини є невід'ємною складовою системи адміністративно-правових засобів, способів і форм, за допомогою яких здійснюється правове впорядкування суспільних відносин у сфері культури – механізму адміністративно-правового забезпечення реалізації культурної функції держави;

- характер самих правовідносин (публічно-сервісний характер), спосіб їх впорядкування («потреба – забезпечення») визначають те, яким чином буде побудований цей механізм, які форми та методи виконання завдань, що перед ним стоять, у нього буде включено;

- виділення в межах адміністративно-правових відносин двох взаємопов'язаних блоків, які відображують внутрішній (сутнісний) та зовнішній (формальний) аспекти цих відносин та їх змісту (суспільні відносини, реалізація прав та виконання обов'язків, адміністративно-правові норми, суб'єкти адміністративного права), визначає, через які явища дані відносини включаються до вказаного механізму та як вони між собою взаємодіють;

- адміністративно-правові відносини характеризують механізм адміністративно-правового забезпечення культурної функції з точки зору його реалізації, коли відбувається перетворення суспільних відносин у сфері культури на упорядковану систему зв'язків між їх учасниками, де такі відносини отримують власну правову форму існування, що є наслідком виконання взятого на себе державою обов'язку з утвердження та забезпечення культурних прав громадян України (ст. 3 Основного Закону).

Таким чином, системно-структурний погляд на механізм адміністративно-правового забезпечення реалізації культурної функції держави, а також виявлення діалектичного взаємозв'язку між ним та правовідносинами в даній сфері, специфікою характеру їх реалізації дає можливість сформулювати всебічне уявлення про те, яким чином в Україні відбувається сучасне забезпечення, на відміну від вчорашнього управління, культу-

рної функції держави. На цій підставі відзначимо, що підвищення ефективності дії механізму адміністративно-правового забезпечення реалізації культурної функції держави може бути здійснено лише за умови подальшого вдосконалення окремих його складових, у тому числі характеру та визначальних особливостей адміністративно-правових відносин у даній сфері.

Список використаної літератури

1. Адміністративне право України. Академічний курс : підручник : у 2 т. Т. 1. Загальна частина / ред. колегія: В. Б. Авер'янов (голова). – К. : Юрид. думка, 2004. – 584 с.
2. Колпаков В. К. Адміністративне право України : підручник / В. К. Колпаков, О. В. Кузьменко. – К. : Юрінком Інтер, 2003. – 544 с.
3. Старилев Ю. Н. Административное право: сущность, проблемы реформы и новая система / Ю. Н. Старилев // Правоведение. – 2000. – № 5. – С. 3–11.
4. Харитонов О. І. Адміністративно-правові відносини: концептуальні засади та правова природа : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07 / Харитон Олена Іванівна. – О., 2004. – 36 с.
5. Адміністративне право України : підручник [для юрид. вузів і ф-тів] / Ю. П. Битяк, В. В. Богущкий, В. М. Гарашук та ін. ; за ред. Ю. П. Битяка. – Х. : Право, 2000. – 520 с.
6. Скакун О. Ф. Теорія держави і права : підручник / О. Ф. Скакун ; пер. з рос. – Х. : Консум, 2001. – 656 с.
7. Ківалов С. В. Адміністративне право України : навч.-метод. посіб. / С. В. Ківалов, Л. Р. Біла. – Вид. 2-ге, переробл. і доповн. – Одеса : Юрид. л-ра, 2002. – 312 с.
8. Панова Н. С. Адміністративно-правові засади розвитку державного управління в сучасній Україні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Панова Наталія Сергіївна. – О., 2008. – 19 с.
9. Малиновський В. Формування концептуальних засад культурної політики України на сучасному етапі державного будівництва / В. Малиновський // Збірник наукових праць Української Академії державного управління при Президенті України. – 2002. – Вип. 1. – С. 156–164.
10. Фесенко Н. С. Державна культурна політика: закордонний досвід / Н. С. Фесенко // Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. – Вип. 25. – 2004. – С. 411–416.
11. Кравцов Н. А. Правовое регулирование культуры в России: анализ принципов / Н. А. Кравцов // Известия вузов. Правоведение. – 2004. – № 1. – С. 236–247.
12. Алексеев С. С. Проблемы теории права : курс лекцій : в 2 т. Т. 1 / С. С. Алексеев. – Свердловск : Уральский рабочий, – 1972. – 360 с.
13. Коренев А. П. Административное право России : учебник : в 3 ч. Ч. I / Коренев А. П. – М. : Щит-М, 1999. – 280 с.
14. Алексеев С. С. Механизм правового регулирования в социалистическом государстве / С. С. Алексеев. – М. : Юрид. лит., 1966. – 188 с.
15. Алексеев С. С. Структура советского права / С. С. Алексеев. – М. : Юрид. лит., 1975. – 264 с.

Надійшла до редколегії 22.12.2012

ШЕСТАК В. С. АДМИНИСТРАТИВНО-ПРАВОВЫЕ ОТНОШЕНИЯ В МЕХАНИЗМЕ АДМИНИСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ОБЕСПЕЧЕНИЯ РЕАЛИЗАЦИИ КУЛЬТУРНОЙ ФУНКЦИИ ГОСУДАРСТВА

На основе современных подходов к пониманию исполнения государством взятых на себя обязанностей дана характеристика и проанализированы особенности административно-правовых отношений как части механизма административно-правового обеспечения реализации культурной функции государства.

SHESTAK V. ADMINISTRATIVE AND LEGAL RELATIONS IN THE MECHANISM OF THE ADMINISTRATIVE AND LEGAL PROVIDING OF REALIZATION OF CULTURAL FUNCTION OF THE STATE

On the basis of the modern approaches to understanding of realization of the duties which are undertaken by the state the characteristic of administrative and legal relations as a part of mechanism of administrative and legal providing of realization of cultural function of the state is given and their features are analyzed.